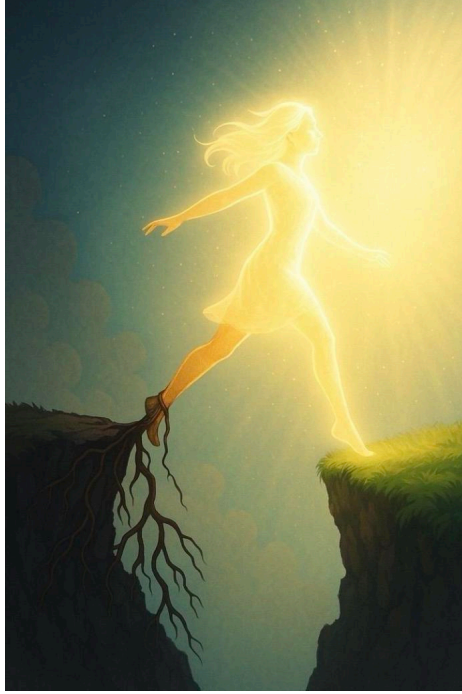

Sancı

– Gülen Düş · 04 Mayıs 2026

"Ben ölüyüm... Şimdi bir ölüyüm ben, bir ceset, bir kuyunun dibinde. Son nefesimi vereli çok oldu, kalbim çoktan durdu, ama alçak katilim hariç kimse başına gelenleri bilmiyor..." Diye başlıyordu satırlarına; Orhan Pamuk, Benim Adım Kırmızı adlı eserinde.

Bu satırlar beni sürükleyip alır götürür; yaşama tutunduğum yerden ölümün kıyısında bekleyen bedenime! Belki de ruhumun çizgileri denk düşer toprağın her bir zerresine. Ruhum cebelleşirken celladıyla, toprak 'galip gelecek olanı' bilircesine gülümser her seferinde!

Ölmek istediğim günlerin çokluğu... Gelmek, görmek istediğim "yaşamın" yokluğu!

Gölgesinde yalnızlığımın tarifsiz boşluğu...

Her bir gülüşümün yansımasında ölüm saklı gibiydi. Günleri bir, iki sayarken gözyaşlarımla inşa ettiğim hayallerim dünden yarına uzayıp giden çaresizliğimin en gösterişli haliydi. Kimdim? Neydim? Neciydim? Aradım hep aradım... Belki küçük bir mutluluk, belki yarınlar adına minicik bir umut, belki de iz bırakıp kapanmayan yaralarımın birçok sükut! Aradıkça bulamadım, bulamadıkça kayboldum. Kayboldukça öncesiz ve de sonrasız bir ömrün kanatlarında sallandıkça sallandım veyahut da sallandırıldım... Geçmedi/geçiremedim ya da yetmedi/yetiremedim. Her günün gecesinde acılarım avuntularımın en koşulsuz tanığı olurken ben içimde biriken acılarımı dahi bitiremedim... Ah belki de en çok kendime yetişemedim... O kadar zorlanıyordum ki: Sahiden yaşamak için mi nefes alıyordum yoksa nefes aldığım için mi yaşıyordum? Bilmiyor muydum ki diri olduğum kadar ölü ve de ölü olduğum kadar da diriydim! Halbuki anlamlandıramadığım dünyanın en anlamlı varoluş sancısı çekenlerinden sadece birisiydim!

Savaşım kiminleydi? Bu kalabalıklar niyeydi? Herkes neden bu kadar kötüydü? Kaçtım. Kaçtığımı sandım. Çokca da yanıldım... Kusursuz gibi görünen fakat lüzumsuz gecelerin karanlığında kaç gece ağladım, ağladım... Karaladım, karaladığım kağıtların her bir cümlesinde bağdaş kurup oturdum... Ve de yaktım; ateşe verdiğim yenilgileri, geleceğe kondurduğum umutları, yanlışlıkla doldurduğum kibrit kutusu büyüklüğündeki neşeleri, yüreğimdeki endişeleri ve de en büyük keşkeleri... Kül ettim; ruhumda takılı kalmış tüm hiçlikleri...

BÜŞRA DALGIÇ